

[Justitsministeren.]

det, der forårsager, at jeg går på talerstolen endnu en gang og tager tingets tid.

Der kan ikke blive hængende i luften uimodsagt en påstand om, at der eventuelt skulle være en aftale mellem regeringen og forslagsstillerne til de forskellige forslag her i dag om, at man skulle være bøjelig fra regeringens side, så ville man trække forslagene tilbage.

Det er mig en stor skuffelse, at hr. Wilhjelm betjener sig af en sådan løsagtig påstand i en debat, der ellers også mellem venstresocialisterne og mig har været præget af den dybeste saglighed. Det skuffer mig overordentlig meget, at det kan blive fremsat på denne måde.

Jeg vil gerne have understreget, hvad der blev sagt også i mit sidste indlæg, at når jeg konstaterede, at flere af partierne og i hvert fald et flertal af medlemmerne i dette ting gav udtryk for, at det var det eksisterende retsgrundlag, der hele tiden skulle arbejdes på, men at man eventuelt kunne ønske en tydeliggørelse af noget af det, så er der dermed sagt meget tydeligt fra regeringens side, hvad sagen i det hele taget drejer sig om, og dermed kan jeg besvare et af punkterne fra hr. Gert Petersen på samme måde, at den balance, som hr. Hjortnæs gjorde udtrykkelig opmærksom på, er særdeles ømtålig at anfægte. Den er regeringen altså klar over eksisterer.

Jeg vil godt i forbindelse med et spørgsmål, som hr. Wilhjelm også var inde på, sige, at der bliver ikke tale om at omgå det eksisterende grundlag på nogen som helst måde, det er helt givet, også efter det flertal, der eksisterer i folketinget for det efter denne debat.

Med hensyn til angrebet på politimesteren skal jeg bare svare — det gælder også det, som hr. Gert Petersen sagde — at sagen omkring det, der skete på Frederiksberg, er ved at blive undersøgt. Jeg har bedt om at få en redegørelse for alle de spørgsmål, som blev rejst af venstresocialisterne.

Jeg vil gerne til sidst for at klare det op sige, at der var tre ting i statsministerens tale, som stadig står ved magt, og som bærer regeringens holdning. For det første: folk skal kunne færdes frit til og fra steder, hvor de har lovligt ærinde. For det andet: en åbenhed over for at få drøftet, hvilke pro-

blemer der er opstået i den senere tids debat. Og endelig for det tredje: det må være en ufravigelig betingelse, at der ikke sker nogen begrænsning i de rettigheder, som fagbevægelsen gennem årtier har erhvervet sig. Når jeg svarede, som jeg gjorde i mit indlæg, skyldes det, at det felt, jeg har beskæftiget mig med i debatten i dag, drejer sig om ændringer af straffeloven og ikke om alle de øvrige forslag, som ligger under arbejdsministerens område. Hvis hr. Gert Petersen tager det med i overvejelserne, er vi nok ikke så uenige endda.

(Kort bemærkning).

Wilhjelm (VS):

Justitsministeren kan kalde det aftale eller ikke aftale. Jeg mener ikke, det er regeringen og socialdemokratiet, der af egen drift og uden påvirkning udefra bør komme med bestræbelser for eller i hvert fald forberedelser til at få straffelovrådet til at kigge på, om man ad cirkulærevej, ad politivedtægtsvej eller ved ændringer eller fortolkninger kan tydeliggøre, indskærpe osv.

Jeg tror ikke, hr. Brusvang vil bestride, at centrum-demokraterne både tidligere og her i dag har erklæret sig meget villige til at se på muligheden for at trække deres eget forslag, hvis det samme formål kan opnås ad administrativ vej.

Så takker jeg justitsministeren for — hvis det kan tolkes rigtigt — at der ikke bliver tale om at omgå det eksisterende grundlag, medmindre det skal være en eller anden spidsfindig diskussion om, hvad det eksisterende grundlag er. Hvis der er realiteter i det og det ikke bare er det eksisterende grundlag, men også de eksisterende forhold, traditioner og hævdvundne aktionsrettigheder osv., så takker jeg for det, men må samtidig konstatere, at det er et dementi af statsministerens svar til hr. Schlüter, som næsten ord til andet blev gentaget af justitsministeren her i formiddags, for enhver lønarbejder vil vide, at der er intet tilbage af den eksisterende ret til fysisk blokade, hvis det skal udlægges, som statsministeren svarede hr. Schlüter den 15. oktober. Det, der da blev tilbage, var retten til at opstille vagter — hvad de så ellers skulle være vagter for, det fremgår ikke, for de må ikke forhindre adgang til og fra — det skulle være skiltning, uddeling af tryksager, samtaler